

La muntanya de les ànimes

Text > ANNA ESTARTÚS

Foto > CLAUDI VALENTÍ

No sé per què, però en la meua memòria era un paratge desolat, gris, més aviat tètric. Una ermita perduda en un lloc inhòspit, abandonat, lluny de tot. Recordava haver travessat camps i turonets per arribar-hi, caminant molta estona entre núvols de boira baixa, seguint la Cristina, que em feia de guia. Sempre que evocava aquell dia, em venia al cap un tros de «Camino Soria», la cançó de Gabinete Caligari: «Cuando divides el monte de las Ánimas | no lo mires, sobreponete, y sigue el caminar».

Entre aquella primera vegada que hi vaig anar i la segona van passar, potser, quinze anys. O més, no n'estic se-

gura. Hi havia pensat moltes vegades, a tornar-hi. Però no hauria sabut ni on anar a buscar el camí (alguna cosa dins el meu cap ubicava un trencant a mà dreta per la zona de la font del Bisbe). I ni tan sols recordava com es deia aquella ermita llòbrega. Ara farà un parell d'anys, quan començava a acabar-se el confinament més estricte que ens van imposar per evitar la propagació de la covid-19 i ens deixaven sortir de casa per fer esport, en Diti em va preguntar si volia anar algun dia amb ell a caminar: «He redescobert la zona del Calvari i els Polvorins», em va dir. «Porta-m'hi demà mateix, si us plau», vaig implorar-li. Vam anar-hi dos dies seguits. I ja no he parat de tornar-hi.

Hi pujo sovint amb la Maria, des de Torre Gironella, seguint el camí de les Creus. Agafem el corriolet que passa entre nesprers, figueres i oliveres, a tocar de l'antiga mina d'aigua («Benedicite fontes, Domino», diu la inscripció que la guarda, ben a prop d'una altra que marca l'any 1723, com un calendari de pedra oblidat des de fa quasi tres segles), i que desemboca a l'esplanada de l'ermita del Calvari i la seva aclaparadora quietud. De tant en tant ens acabem d'enfilars fins a la muntanya de la O —que de muntanya només en té el nom, i encara gràcies— i ens meravellem sempre de com es veu Girona des de les ruïnes que en coronen el cim. Arribem fins als polvorins, tan impressionants i tan abandonats, amb tantes històries a dins i tan tancats que és impossible que ningú les escolti, i agafem el caminet de terra roja que serpenteja entre el verd i que ens porta de baixada cap a la vall de Sant Daniel.

Ho sé. No he escollit el paisatge més bonic del món. Però té alguna cosa poderosament magnètica que va més enllà del que veuen els ulls. La barreja del vermell intens del sòl i del verd desbordant de la vegetació; la llum que hi ha a la tarda (és igual si és hivern o estiu, la llum quasi sempre és daurada i posa un filtre oníric a tot l'entorn); l'estranya calma que s'hi respira encara que s'hagi convertit en una zona habitual de caminants i corredors; les ruïnes de cases, de fortins, de polvorins, de torres de guàrdia o de convents amagades entre arbres i esbarzers, que esquitxen tota la zona, i aquesta inexplicable sensació d'inquietud que de vegades t'abraça, com si una força invisible volgués que et quedessis allà per sempre, com si totes les ànimes de la muntanya cridessin en silenci la teva.